

Súd: Krajský súd Košice  
Spisová značka: 4Cob/10/2025  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122204239  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotorá  
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:8122204239.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kotoru a sudcov JUDr. Júliusa Tótha a JUDr. Lucie Baňackej, PhD., v spore žalobcu: I.V.A., s.r.o., sídlo: Matejovce nad Hornádom 2, 053 21 Matejovce nad Hornádom, IČO: 36 452 751, právne zastúpený: PETRÁN a PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s.r.o., sídlo: Puškinova 16, 080 01 Prešov, IČO: 36 854 581 proti žalovanému: eCont s.r.o., sídlo: Košické Olšany 319, 044 42 Košické Olšany, IČO: 36 748 048, právne zastúpený: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., sídlo: Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, o zaplatenie 695.564,75 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 21Cb/45/2022-385 zo dňa 18. apríla 2024, takto

### rozhodol:

I. Pripúšťa späťvzatie žaloby v časti úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 695.564,75 Eur od 26.07.2022 do 19.05.2023.

II. Rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 21Cb/45/2022-385 zo dňa 18.04.2024 v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 695.564,75 Eur od 26.07.2022 do 19.05.2023 zrušuje a konanie v tejto časti zastavuje.

III. Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 21Cb/45/2022-385 zo dňa 18.04.2024 vo výroku I. v časti o zaplatenie sumy 695.564,75 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 695.564,75 Eur od 05.06.2021 do 25.07.2022 a úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 695.564,75 Eur od 20.05.2023 do zaplatenia a vo výroku II.

IV. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 695.564,75 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 695.564,75 Eur od 05.06.2021 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 03.05.2022 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 695.564,75 Eur s príslušenstvom, a to titulom bezdôvodného obohatenia.

3. Súd prvej inštancie následne v bodoch 2. až 12. odôvodnenia (celkom 23 strán) uviedol text podaní, ktoré strany v konaní predložili a ich tvrdenia vyjadrené na pojednávaní.

4. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že ako predávajúci uzavrel so žalovaným Kúpnu zmluvu č. IVA/ECONT/18/09/2018 (ďalej len „kúpna zmluva“) zo dňa 18.09.2018, predmetom ktorej mal byť predaj tovaru obranného priemyslu – náhradných dielov BVP-1 za kúpnu cenu vo výške 135.142,61 Eur s DPH. Špecifikácia jednotlivých predávaných vecí mala byť uvedená v prílohe č. 1 kúpnej zmluvy, ktorá mala byť jej neoddeliteľnou súčasťou. Príloha č. 1 však nebola k zmluve pripojená a nebola ani vyhotovená. Ekonomická výhodnosť kúpnej zmluvy bola podmienená inou zmluvou medzi stranami, a to Dohodou o dlhobojnej spolupráci uzavretou toho istého dňa, v zmysle ktorej sa strany zaviazali spolupracovať pri predaji tovaru a zisk z toho plynúci si podľa osobitne uzavretých dohôd rozdeliť. Kúpnu zmluvou mal byť totiž na žalovaného prevedený relatívne hodnotný tovar za symbolickú cenu. Žalovaný v období od januára do februára 2019 tento tovar od žalobcu prevzal, ale dohodu o deľbe zisku z odovzdaného tovaru odmietol uzavrieť. Žalobca preto vzniesol požiadavku na vrátenie tohto tovaru a neskôr spochybnil záväznosť a platnosť kúpnej zmluvy, ktorá je podľa neho pre neurčitosť absolútne neplatná.

K neplatnosti kúpnej zmluvy pre jej neurčitosť sa už vyjadrili aj konkurzné súdy v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 1K/4/2021 a následne na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3CoKR/27/2021, ktoré kúpnu zmluvu považovali za absolútne neplatnú.

Okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy sa stali predmetom vyšetrovania v trestnom konaní vedenom KRPZ Prešov, Odbor kriminálnej polície pod ČVS: ORP-92/2-VYS-PO-2020, v rámci ktorého bol vypracovaný znalecký posudok stanovujúci všeobecnú hodnotu tovaru odovzdaného žalovanému, pričom znalec túto stanovil na sumu nie nižšiu ako 872.685,- Eur. Technická hodnota tovaru bola stanovená až o 50 % vyššie.

S ohľadom na absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy a na skutočnosť, že žalovaný si dodaný tovar napriek výzve žalobcu na jeho vrátenie ponechal, má žalobca za to, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil, pričom poukázal na § 458 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého musí toto bezdôvodné obohatenie vydať.

Žalobca však mal za to, že do úvahy prichádza len peňažná náhrada v sume predstavujúcej hodnotu vydaného tovaru, a to z dôvodu straty oprávnenia žalobcu na nakladanie s tovarom obranného priemyslu. Žalobca je toho názoru, že nie je už oprávnený prijať vydanie bezdôvodného obohatenia vo forme dodaného tovaru, pretože by tým porušil právne predpisy a rozhodnutie Ministerstva hospodárstva SR.

Žalobca preto žalobou žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia vo forme peňažnej náhrady za dodaný tovar, ktorej výšku odvádza od hodnoty tovaru stanovenej znaleckým posudkom v trestnom konaní vedenom KRPZ Prešov, Odbor kriminálnej polície pod ČVS: ORP-92/2-VYS-PO-2020, a ktorá po započítaní vzájomných pohľadávok so žalovaným predstavuje sumu 695.564,75 Eur. Uplatnený úrok z omeškania odôvodnil tým, že nárok voči žalovanému uplatnil výzvou doručenou žalovanému dňa 03.06.2021, a preto sa nárok stal splatným 04.06.2021 a od 05.06.2021 je žalovaný v omeškani.

5. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Podľa žalovaného môže byť kúpna zmluva pre neurčitosť neplatná vtedy, ak jednej alebo druhej strane nemohlo byť s určitosťou zrejmé, čo má jedna strana odovzdať a druhá prevziať. Špecifikácia predávaného tovaru sa podľa žalovaného mala nachádzať až v troch prílohách, a to v a) výdajkových lístkoch v počte 20 strán s presnou špecifikáciou tovarových položiek, b) v Oznámení o predaji výrobkov obranného priemyslu na účely obchodovania a c) v preberacom protokole ku kúpnej zmluve. Za týchto okolností podľa žalovaného nemožno tvrdiť, že stranám nebol predmet kúpnej zmluvy známy. Zároveň poukázal na to, že sám žalobca sa v konaní domáhal aj zabezpečenia tohto tovaru, a to na základe jeho presnej špecifikácie. Poukázal na to, že ak by žalobca mal pochybnosti o špecifikácii tovaru, nemohol by ho žalovanému fyzicky odovzdať.

Vo vzťahu k výške žalovaného nároku uviedol, že znalecký posudok, na ktorý sa žalobca odvoláva neobsahuje doložku podľa § 209 CSP, preto nie je súkromným znaleckým posudkom a nie je ani posudkom vydaným na základe nariadenia súdu. Súd preto nie je oprávnený naň prihliadať ako na znalecký posudok. Poukázal tiež na to, že znalec Ing. Lisý nie je spôsobilý hodnotiť BVP ani náhradné diely BVP s ohľadom na odbor jeho znaleckej činnosti.

Vo vzťahu k dodaniu tovaru uviedol, že žalobca nedodal časť tovaru, a túto časť naďalej neoprávnene zadržáva.

Žalovaný navrhol vypočuť svedkov, bývalých konateľov a spoločníkov žalobcu.

6. Žalobca v replike uviedol, že ak žalovaný tvrdí existenciu prílohy kúpnej zmluvy v podobe troch rozdielných dokumentov, tieto tvrdenia sú nepravdivé a nevierohodné a sú v rozpore s ďalšími tvrdeniami

a dôkazmi žalovaného, ktoré predniesol v predchádzajúcich konaniach, kedy ešte o uplatnení nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nemal vedomosť. Preberací protokol označil ako prílohu kúpnej zmluvy účelovo, iba v záujme zvrátenia právnych záverov konkurzných súdov o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy. Podľa žalobcu bol tento protokol vytvorený žalovaným ad hoc a ex post iba pre účely tohto sporu a žalobcom nebol nikdy podpísaný.

Vo vzťahu k dôkaznej spôsobilosti žalobcom predloženého znaleckého posudku žalobca uviedol, že tento je riadnym dôkazom, vzťahujúcim sa k preukázaniu hodnoty prevzatého tovaru a zdôraznil, že žalovaný nepoprel, že sa znalecký posudok týka tovaru, ktorý mu bol žalobcom odovzdaný. Skutočnosť, že sa nejedná o súkromný znalecký posudok a ani o znalecký posudok ustanoveného znalca má podľa žalobcu vplyv len na vykonanie tohto dôkazu podľa CSP, čo vyplýva z § 209 ods. 2 CSP avšak neznamená to, že nejde o dôkaz spôsobilý osvedčiť výšku žalovaného nároku. Zdôraznil tiež, že žalovaný nepredložil vlastný dôkaz o hodnote tovaru a ani len netvrdil, akú hodnotu tovar má, a to napriek tomu, že tovarom disponuje.

Vo vzťahu k neodovzdaniu časti tovaru uviedol, že pre rozhodnutie o podanej žalobe nie je rozhodujúce aký tovar žalobca stále drží, ale to aký tovar neoprávnene získal žalovaný, pričom žalovaný nepoprel, že znaleckým posudkom bol ohodnotený tovar, ktorý bol žalovanému odovzdaný.

Vo vzťahu k návrhu na vykonanie dokazovania vypočutím svedkov – bývalých konateľov a spoločníkov žalobcu, žalobca spochybnil hospodárnosť takého dokazovania, keďže svedkovia nemôžu hodnoverne potvrdiť, že prílohou k spornej kúpnej zmluve má byť preberací protokol a rozhodujúcim krokom k preukázaniu existencie prílohy č. 1 je jej predloženie. Poukázal tiež na to, že žalovaný v konaní nepredložil originál tejto listiny ale iba kópiu s nečitateľnými dátumami a podpismi a znovu zdôraznil, že existencia tejto listiny je v rozpore s doterajšími tvrdeniami žalovaného vznesenými v predchádzajúcich súdnych konaniach.

7. Žalovaný v duplike uviedol, že určitosť predmetu kúpnej zmluvy bola preukázaná listinnými dôkazmi ale aj správaním samotných strán zmluvy.

Žalovaný trval na vypočutí svedkov, pretože títo či už priamo alebo nepriamo participovali na uzatvorení a plnení kúpnej zmluvy.

Vo vzťahu k platnosti kúpnej zmluvy poukázal na princíp preferencie platnosti právnych úkonov a osobitne na nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 640/2014-34 zo dňa 01.04.2015.

Poukázal tiež na účelovosť konania žalobcu a na rozpor s dobrými mravmi, pretože cieľom žalobcu je podľa žalovaného získať majetkový prospech a dosiahnuť tak zlepšenie svojej finančnej situácie, aby sa vyhol insolvenčnému konaniu. Zdôraznil, že žalobca sa domáha určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorú sám uzatvoril a na ktorej tvorbe sám participoval. Také konanie je podľa žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, pričom poukázal na rozhodovaciaj prax, v zmysle ktorej výkon práva v rozpore s dobrými mravmi nepožíva právnu ochranu.

8. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom štatutárneho zástupcu žalovaného A. B., ako aj oboznámením listinných dôkazov založených v spise. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca osobou svojho vtedajšieho konateľa ako predávajúci spoločne so žalovaným ako kupujúcim podpísali listinu označenú ako Kúpna zmluva č. IVA/ECONT/18/09/2018, datovanú na deň 18.09.2018, predmetom ktorej mal byť predaj tovaru obranného priemyslu - náhradných dielov na BVP-1 o celkovej sume 135.142,61 Eur s DPH. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že príloha č. 1 kúpnej zmluvy, ktorej obsahom mala byť špecifikácia predávaného tovaru nebola k zmluve pripojená a nebola ani vyhotovená.

9. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalovaný prevzal od žalobcu tovar postupne v období januára - februára 2019 a že k úhrade kúpnej sumy vo výške 135.142,61 Eur došlo jej započítaním na pohľadávky patriace C. B. o sume 117.636,61 Eur a 17.506,- Eur.

10. Súd prvej inštancie považoval hodnotu prevádzaného tovaru za zistenú zo znaleckého posudku č. 2/2021, ktorým znalec Ing. Lisý stanovil všeobecnú hodnotu náhradných dielov odovzdaných žalovanému na sumu nie nižšiu ako 872.685,- Eur (stredná hodnota 938.371,- Eur, maximálna hodnota 1.004.057,- Eur).

11. Súd prvej inštancie z oznámenia Ministerstva hospodárstva SR zistil, že žalobca sa už toho času nemôže domáhať vydania tovaru, pretože už nedisponuje zákonom požadovaným povolením na

disponovanie s predmetnými huteľnými vecami a ich prevzatím by žalobca porušil právne predpisy a rozhodnutie Ministerstva hospodárstva SR.

12. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení §§ 261 ods. 1 a 8 Obchodného zákonníka, upravujúceho pôsobnosť Obchodného zákonníka, § 409 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka, upravujúcich náležitosti kúpnej zmluvy, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, upravujúceho náležitosti právneho úkonu, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, upravujúcich bezdôvodné obohatenie, § 457, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, upravujúcich nároky z neplatnej zmluvy a podľa § 365 a § 369 Obchodného zákonníka, upravujúcich omeškanie s plnením peňažného záväzku a nároky z omeškania.

13. Súd prvej inštancie právne uzavrel, že kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom pre neurčitosť predmetu zmluvy. S ohľadom na absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy musí žalovaný nadobudnuté plnenie vrátiť, a pre objektívnu faktickú a hospodársku nemožnosť prijať odovzdaný tovar späť do majetku žalobcu, prichádza do úvahy iba peňažná náhrada v sume predstavujúcej hodnotu tovaru. V dôsledku vrátenia synalagmatického plnenia kúpnej ceny, hodnotu tovaru krátil o sumu, ktorú za daný tovar žalovaný zaplatil a o sumu ďalších vykonaných zápočtov na existujúce pohľadávky žalovaného. Za výslednú hodnotu bezdôvodného obohatenia preto považoval sumu 695.564,75 Eur.

14. Súd prvej inštancie vo vzťahu k procesnej obrane žalovaného uviedol, že sa stotožnil s argumentáciou žalobcu. Pokiaľ ide o existenciu troch rozdielnych dokumentov, ktoré podľa žalovaného mali predstavovať prílohy ku kúpnej zmluve, a z ktorých mal vyplývať predmet kúpnej zmluvy, súd prvej inštancie uviedol, že tieto tvrdenia považuje za nevierohodné a nepravdivé pre ich rozpor s ďalšími tvrdeniami a dôkazmi žalovaného, ktoré predniesol v predchádzajúcich súdnych konaniach. Podľa súdu prvej inštancie samotný žalovaný označil v predchádzajúcich, s predmetom sporu súvisiacich konaniach proti žalobcovi, ako prílohy spornej kúpnej zmluvy jasne a zrozumiteľne iba tzv. skladové výdajky, ktoré mali byť údajne pri prevzatí tovaru vymenené. O preberacom protokole a oznámení predaja ako prílohách spornej kúpnej zmluvy sa nezmienil. Výdajky, ktoré žalovaný predložil v konaní vedenom na OS Humenné ako „prílohu“ spornej kúpnej zmluvy, sú bez podpisov akýchkoľvek osôb. Vo vyjadrení žalovaného z júna 2021 v konaní vedenom na OS Prešov o návrhu na vyhlásenie konkurzu na str. 3 sa uvádza, že prílohou k spornej kúpnej zmluve mali byť tzv. výdajky s presne označenými číslami, žiadnu inú prílohu nezmienil a výdajky, ktoré žalovaný predložil k zmienenému vyjadreniu na OS Prešov, sú síce obsahovo totožné, avšak už s podpismi určitých osôb. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že výdajky predložené žalovaným sú nekonzistentné, rozdielne a tak nemôžu mať žiadnu výpovednú hodnotu.

15. Vo vzťahu k procesnej obrane žalovaného o tom, že zo správania strán možno usudzovať, že stranám bol predmet zmluvy známy, súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka je neplatný právny úkon, ktorý nebol vykonaný určito. Súd prvej inštancie právne uzavrel, že sporové strany si pri dojednávaní spornej kúpnej zmluvy zvolili písomnú formu. Predmet kúpnej zmluvy je v zmysle § 409 Obchodného zákonníka jednou z jej podstatných, esenciálnych náležitostí a jeho absencia robí právny úkon neplatným pre neurčitosť. V danom prípade bol v spornej kúpnej zmluve predmet zmluvy označený v jej čl. 1 formou odkazu na prílohu, ktorá mala byť jej neoddeliteľnou súčasťou. Pri spornej kúpnej zmluve sa však žiadna príloha s vymedzením jej predmetu nenachádza a ani nenachádzala, preto je sporná kúpna zmluva absolútne neplatným právnym úkonom pre jej neurčitosť. Z písomnej formy spornej kúpnej zmluvy pre absenciu prílohy tvoriacej jej údajný predmet, nie je možné vyvodiť jej obsah, a to ani výkladom. Tento záver podľa súdu prvej inštancie nespochybní ani tvrdenie žalovaného, že predmet kúpy bol stranám dostatočne známy, čo má vyplývať z oznámenia žalobcu zo dňa 01.10.2018 o predaji výrobkov obranného priemyslu, pretože toto oznámenie nie je súčasťou citovanej kúpnej zmluvy. Neplatnosť kúpnej zmluvy je podľa súdu prvej inštancie zrejmá do tej miery, že nie je na mieste ani aplikácia princípu prioritného výkladu platnosti zmluvy.

16. Vo vzťahu k procesnej obrane žalovaného o tom, že závery znaleckého posudku o hodnote tovaru nemožno v konaní použiť súd prvej inštancie uzavrel, že skutočnosť, že znalec nebol ustanovený v tomto konaní a nejde ani o súkromný znalecký posudok, má vplyv len na vykonanie tohto dôkazu podľa § 209 ods. 2 CSP. Uviedol, že aj keď ide o znalecký posudok znalca ustanoveného v trestnom konaní, tento má všetky náležitosti, vrátane doložky o vedomosti si následkov krivého znaleckého posudku. Ak z predmetného posudku vychádzal orgán činný v trestnom konaní, podľa súdu prvej inštancie niet dôvodu ho v tomto konaní prehliadať. Poukázal, že žiadny dôkaz nemá predpísanú dôkaznú silu a predmetný znalecký posudok je ako listinný dôkaz procesne prípustný, vierohodný a zákonne

zabezpečený, aj v kontexte toho, že iná vhodná kvalifikácia znalca sa vo Vyhláske MS SR č. 228/2018 Z. z. nenachádza.

17. Súd prvej inštancie zamietol návrh na vykonanie dokazovania pripojením meritórneho rozhodnutia v trestnej veci vedenej KRPZ Prešov pod sp. zn. ČVS:92/2-VYS-PO-2020, keďže také meritórne rozhodnutie zatiaľ nebolo vydané a žalovaný neuviedol aké sporné skutočnosti by mali byť týmto dôkazom potvrdené alebo vyvrátené.

18. Súd prvej inštancie tiež zamietol návrh na vypočutie svedkov C. B. a D. E., keďže pre právne posúdenie veci považoval predložené dôkazy za dostačujúce a vykonanie takých výsluchov nepovažoval za spôsobilé zmeniť jeho právne závery. Vzhľadom k tomu považoval vykonanie týchto dôkazov za neúčelné a nehospodárne.

19. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

20. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

21. Žalovaný v odvolaní uviedol, že s výrokom ani s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí. Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti kúpnej zmluvy uviedol, že súd prvej inštancie si rozhodovaciu činnosť zjednodušil tým, že použil odôvodnenie rozhodnutia konkurzného súdu na vyriešenie prejudiciálnej otázky, ktorú mal riešiť sám a na vyriešenie ktorej žalovaný navrhol vykonanie dokazovania. Poukázal na to, že v konkurznom konaní sa také prejudiciálna otázka neriešila, a to z dôvodu, že otázka platnosti právneho úkonu nie je predmetom konkurzného konania. Predmetom konania o návrhu na začatie konkurzu je výlučne skúmanie podmienok na jeho vyhlásenie, tzn. existencia úpadku. O platnosti alebo neplatnosti právneho úkonu rozhoduje súd vždy v osobitnom civilnom konaní, a to buď prejudiciálne alebo meritórne.

Žalovaný ďalej uviedol, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že dva z celkom troch predložených listinných dôkazov považoval za účelovo vyrobené pre toto súdne konanie. Súd prvej inštancie k tomuto záveru nevypočul jediného navrhovaného svedka, ktorí boli priamymi účastníkmi rokovaní o obsahu právneho úkonu.

Žalovaný ďalej uviedol, že od počiatku nastolil v konaní skutkové otázky, a to a) ako môže byť predmet kúpnej zmluvy neurčitý, ak sa špecifikácia tovaru nachádza až v troch zhodných listinách, b) ako môže byť predmet kúpnej zmluvy pre žalobcu neurčitý, ak sa žalobca v návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia domáhal zabezpečenia jeho presne označených položiek, c) na základe čoho žalobca fyzicky odovzdal žalovanému tovar, ak bola jeho špecifikácia neurčitá a d) ako mohol byť predmet kúpnej zmluvy pre žalobcu neurčitý, keď žalobca vypracoval podrobný zoznam vydaného tovaru, predložil podrobný zoznam tovaru na schválenie predaja štátnym orgánom, vypracoval podrobný preberací protokol a fyzicky tovar odovzdal. Podľa žalovaného sa súd takto nastolenými a pre rozhodnutie vo veci podstatnými otázkami nezaoberal.

Žalovaný má za to, že názor súdu o tom, že nie je vôbec potrebné skúmať úmysel zmluvných strán a zisťovať ich vlastné vyjadrenie k tomu, čo bolo ich vôľou a či a ako obsahu zmluvy rozumeli je mylný. Platnosť právnych úkonov sa podľa žalovaného neposudzuje „od stola“.

Podľa žalovaného, ak by aj bola kúpna zmluva neplatná, mal byť žalovaný zaviazaný na vrátenie tovaru a žalobca na vrátenie kúpnej ceny. Okolnosť, že žalobca nemá oprávnenie na držbu vojenského materiálu je podľa žalovaného irelevantná, pretože ju žalovaný nijako nezavinil. Vrátenie veci, ktorej držba vyžaduje osobitné povolenie je možné vykonať aj do rúk osoby, ktorá takéto povolenie má.

Žalovaný ďalej vo vzťahu k hodnoteniu listinných dôkazov, a to skladových výdavkových listov, preberacieho protokolu a oznámenia o predaji Ministerstvu hospodárstva SR, ktorými v konaní preukazoval určitosť predmetu kúpnej zmluvy, uviedol, že všetky tieto listiny vyhotovil žalobca ako predávajúci lebo on bol subjektom predávajúcim špeciálny vojenský tovar, majúci povinnosti v oblasti verejného práva a bol zodpovedný za špecifikáciu tovaru a len ťažko by mohol správny orgán vydať povolenie k predaju, ak by tovar nebol špecifikovaný. Žalovaný poprel, že by v súvislosti s predkladaním týchto dôkazov konal účelovo.

Vo vzťahu k hodnote tovaru a jeho oceneniu predloženým znaleckým posudkom uviedol, že hodnotu tovaru určili účastníci kúpnej zmluvy dohodou. Ak by dohodou stanovili hodnotu tovaru v sume jedno euro, bol by podľa žalovaného predávajúci povinný vydať obohatenie vo výške jedného eura a nie

hodnotu určenú znaleckým posudkom. Poukázal na to, že žalobca rozsudkom súdu „zarobil“ ako predávajúci, pretože predal tovar, ktorého sa chcel zbaviť za cenu 135.142,61 Eur a rozsudkom súdu dostal doplatok v sume 695.564,75 Eur a pritom sa navyše nemusí obťažovať s prevzatím tovaru a jeho komplikovaným predajom. Konanie žalobcu považuje žalovaný za rozporné s dobrými mravmi, na čo poukazoval už v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak súd prvej inštancie sa k tomu v napadnutom rozsudku nevyjadril.

Vo vzťahu k znaleckému posudku znovu poukázal na to, že tento neobsahuje doložku podľa § 209 CSP a nie je ani posudkom vydaným na základe nariadenia súdu preto naň súd v konaní nie je oprávnený prihliadať ako na znalecký posudok. Znovu namietal tiež to, že stanovenie hodnoty náhradných dielov BVP nepatrí do odboru znaleckej činnosti znalca, ktorý posudok vyhotovoval.

Vo vzťahu k nevykonaniu navrhovaných dôkazov uviedol, že zmyslom súdneho konania má byť hľadanie spravodlivosti a nie hľadanie dôvodov na odmietnutie práva na súdnu ochranu. Poukázal na predchádzajúce časti odôvodnenia odvolania a vo vzťahu k hospodárnosti konania, ktorou súd prvej inštancie odôvodnil nevykonanie navrhovaných dôkazov, spochybnil, že by sa súd zásadou hospodárnosti konania v konaní aj skutočne riadil.

22. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Žalobca uviedol, že pokiaľ porušenie procesných predpisov (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP ) vidí žalovaný v tom, že súd prvej inštancie nekonal hospodárne pri nariaďovaní pojednávania a vyhotovovaní rozsudku, tieto dôvody nie sú spôsobilé naplniť uplatnený odvolací dôvod pretože nemali vplyv na správnosť napadnutého rozsudku.

Vo vzťahu k tomu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy uviedol, že žalovaný tento odvolací dôvod v lehote na podanie odvolania ako samostatný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP neuplatnil. Uviedol, že súd prvej inštancie sa s nevykonaním navrhovaných dôkazov vysporiadal v bode 45. a 46. odôvodnenia. S ohľadom na povahu veci a iné nevyvrátiteľné tvrdenia a dôkazy v konaní, nemohli byť navrhované dôkazy spôsobilé prekovať argumentačnú a dôkaznú bariéru, akú si žalovaný vytvoril predkladaním zjavne účelových kópií určitých dôkazov, ktorých náhodné nájdenie až v tomto konaní nevysvetlil, a ktoré kolidovali s jeho skoršími tvrdeniami v iných konaniach.

Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný zavádza ak tvrdí, že obsah spornej kúpnej zmluvy nebol sporný, pretože medzi obsah nepochybne patrí aj predmet zmluvy, ktorý od počiatku sporný bol pretože príloha, na ktorú zmluva odkazuje neexistovala a listiny, ktoré žalovaný označil ako prílohu, ňou neboli a byť objektívne ani nemohli.

23. Žalobca ďalej poukázal na to, že predmetom dokazovania nie je stav mysle strán pri uzatváraní spornej kúpnej zmluvy, ale vzhľadom na znenie kúpnej zmluvy to, či existovala listina s obsahom položiek tovaru, ktorá je ako príloha zmluvy označená. V tomto smere je podľa žalobcu skutkový záver o absencii riadnej a konkrétnej prílohy k spornej kúpnej zmluve plne preukázaný.

Ďalej uviedol, že závery odvolacieho súdu vyjadrené v rámci konkurzného konania sú plne aplikovateľné. Vo vzťahu k výške uplatňovaného nároku poukázal na listinný dôkaz – znalecký posudok vypracovaný v trestnom konaní, ktorý sa vzťahuje k tomu istému predmetu a poukázal na to, že v konaní zo strany žalovaného nedošlo k účinnému popretiu tejto hodnoty, keďže v konaní ani len netvrdil inú hodnotu tovaru a ani ju nepreukázal.

K možnosti vydania bezdôvodného obohatenia vrátením tovaru žalobca poukázal na to, že listom zo dňa 25.11.2021, tzn. ešte v čase kedy mohol docieľiť úschovu tovaru, požiadal žalovaného o vydanie tovaru. Žalovaný však výzvu na vydanie tovaru ignoroval, a to napriek tomu, že už mal k dispozícii rozhodnutie konkurzného súdu, ktoré kúpnu zmluvu označilo za neplatnú. Žalovaný si teda tovar ponechal napriek tomu, že vedel, že ho bude musieť vrátiť. Jeho obrana o tom, že žalobca na vydaní peňažnej náhrady za tovar „zarobil“ je preto účelové. Ako nemorálne označil správanie žalovaného, ktorý ignoroval okolnosti prípadu a ponechal si hodnotný tovar, o ktorom vedel, že už ho žalobcovi nebude možné vrátiť.

Žalobca znovu poukázal na právnu úpravu zákona č. 392/2011 Z. z., v zmysle ktorého už nemôže tovar nadobudnúť a v zmysle ktorého ani žalovaný nemôže tovar vydať subjektu, ktorý nemá príslušné oprávnenie. Z obsahu právnej úpravy podľa žalobcu vyplýva, že nie je možná ani úschova tovaru.

24. V ďalších vyjadreniach strany v podstatnom rozsahu zotrvali na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

25. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 26.06.2025 žalobca zobral žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 695.564,75 Eur od 26.07.2022 do 19.05.2023 späť

a žiadal, aby odvolací súd postupom podľa § 370 ods. 1 a 2 CSP konanie v tejto časti zastavil. Návrh odôvodnil tým, že listom zo dňa 20.06.2025 jednostranným zápočtom započítal časť svojej pohľadávky uplatňovanej v tomto konaní a priznanej napadnutým rozsudkom na zostatok pohľadávky žalovaného. Vo zvyšnom rozsahu trval na uplatnenom nároku.

26. Na výzvu odvolacieho súdu žalovaný podaním doručeným dňa 02.12.2025 odvolaciemu súdu uviedol, že nesúhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby. Uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava svojich doterajších vyjadrení a uplatnený nárok považuje za bezdôvodný. Uviedol, že ak by súhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby, v celom rozsahu by poprel svoju doterajšiu argumentáciu. Poukázal na to, že do právoplatného rozhodnutia súdu je pohľadávka žalobcu uplatňovaná v konaní len tvrdenou, a preto nie je spôsobilou na započítanie. Ako vážne dôvody, pre ktoré nesúhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby uviedol, že svojim nesúhlasom sleduje etické a ekonomické dôvody a žalobu v celom rozsahu od počiatku spochybňuje pre rozpor s dobrými mravmi.

27. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd posúdil účinnosť späťvzatia žaloby a dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre rozhodnutie o pripustení späťvzatia.

28. Podľa § 144 CSP, žalobca môže vziať žalobu späť.

29. Podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

30. Podľa § 370 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

31. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví (§ 370 ods. 2 CSP).

32. Žalobca vzal žalobu späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozsudok nadobudol právoplatnosť. Z obsahu podania žalovaného odvolací súd zistil, že žalovaný vyslovil nesúhlas s predmetným späťvzatím predovšetkým z dôvodu, že súhlasom so späťvzatím žaloby by poprel svoju doterajšiu argumentáciu v konaní a preto, že žalobu považuje za rozpornú s dobrými mravmi. Odvolací súd dospel k záveru, že dôvody uvádzané žalovaným nemožno označiť ako vážne dôvody, pre ktoré by odvolací súd nemal predmetné späťvzatie žaloby pripustiť.

33. Späťvzatie žaloby (návrhu na začatie konania) je jedným z dispozičných oprávnení žalobcu ako účastníka konania s postavením tzv. dominus litis (pán sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania (tzv. dispozičný princíp občianskeho súdneho konania). Vôľa žalobcu dosiahnuť zastavenie konania prostredníctvom inštitútu späťvzatia žaloby je limitovaná dvoma skutočnosťami, a to nesúhlasom druhej procesnej strany so zastavením konania a existenciou vážnych dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Dôkazné bremeno existencie takýchto vážnych dôvodov potom v konaní nesie žalovaný. Pokiaľ ide o vymedzenie pojmu vážne dôvody, zákon túto otázku nerieši, preto treba vychádzať z toho, že posudzovanie vážnosti dôvodov je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu. Tie však nie sú svojvoľné, pretože súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov (Najvyšší súd SR, sp. zn. 4Cdo 136/2010).

34. Či na strane žalovaného ide o vážne dôvody na nesúhlas so späťvzatím žaloby posudzuje súd ad hoc vždy podľa individuálnych okolností prípadu. Je pritom povinný zohľadniť nielen skutkové a právne špecifiká, vrátane povahy žalobou uplatneného nároku, ale aj možné dôsledky zastavenia konania na hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu a na mieru a závažnosť ohrozenia práv a oprávnených záujmov žalovaného. Vážne dôvody nesúhlasu so späťvzatím žaloby nemusia mať pritom nevyhnutne právny základ. Môže ísť o dôvody etické, morálne, ekonomické a podobne, keď z ich povahy vyplýva, že sú žalovaným odôvodnene považované za tak závažné, že opodstatňujú pokračovanie v spore a meritórne rozhodnutie proti vôli žalobcu. Takéto dôvody prichádzajú do úvahy napríklad v konaniach o ochranu osobnostných práv alebo v konaniach o ochranu proti nekalej súťaži, kde môže mať prípadný

zamietavý rozsudok pre žalovaného osobitný význam. Z hľadiska povahy predmetu konania však nie sú a priori vylúčené žiadne súdne spory, v ktorých by mohol žalovaný účinne uplatniť vážne dôvody na nesúhlas so späťvzatím žaloby alebo jej časti. Dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby musí v konaní tvrdiť a preukázať žalovaný. Jeho posúdenie vyžaduje náležitú mieru objektivizácie zo strany súdu a zohľadnenie hypotézy, či by ktokoľvek v právnom postavení žalovaného mohol opodstatnene považovať prezentovaný dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby za vážny. Samotné subjektívne presvedčenie žalovaného o vážnosti ním uvedeného dôvodu bez ďalšieho na nepripustenie späťvzatia nepostačuje (Najvyšší súd SR, sp. zn. 4Obo 81/2010).

35. Odvolací súd má za to, že späťvzatie žaloby, je zákonom dovolený a predpokladaný postup, ktorý je prirodzeným dôsledkom racionálnej úvahy žalobcu, pána sporu, ktorý žalobca môže uplatniť v rámci svojho dispozičného oprávnenia, pričom Civilný sporový poriadok predpokladá (§ 370 CSP), že tak môže urobiť až do rozhodnutia odvolacieho súdu, ak sa mu javí, že so žalobou nebude úspešný. Takémuto postupu žalobcu nie je možné zabrániť. Zabrániť dôsledkom takéhoto konania zo strany žalobcu je možné len vtedy, ak by tu boli také vážne dôvody na strane žalovaného, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Musí ísť o také závažné dôvody, ktoré potláčajú aj základnú zásadu dispozičného oprávnenia žalobcu nakladať s vecou.

36. V prejednávanej veci odvolací súd také vážne dôvody nevzhladol, preto čiastočné späťvzatie žaloby pripustil v časti úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 695.564,75 Eur od 26.07.2022 do 19.05.2023 (výrok I.) a v rozsahu pripustenia späťvzatia žaloby napadnutý rozsudok v časti výroku I. napadnutého rozsudku zrušil a konanie v tejto časti zastavil (výrok II. tohto rozsudku).

37. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

38. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

39. Podľa obsahu odvolania, žalovaný podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Hoci žalovaný ako odvolací dôvod neuviedol odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaný nesprávnosť napadnutého rozsudku vzhlada aj v tom, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dokazovanie výsluchom svedkov. Odvolací súd zastáva názor, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

40. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, posúdil, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

41. Odvolací súd je v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní, preto napadnuté rozhodnutie preskúmal iba v rozsahu dôvodov uvedených žalovaným v podanom odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal. Vady, ktoré sa týkali procesných podmienok, ktoré preskúmava odvolací súd aj keď neboli v odvolaní uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd v konaní nezistil.

42. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

43. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolací súd zhodnotil, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý podstatný argument vznesený v spore a toto odôvodnenie spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a záver, ku ktorému súd prvej inštancie dospel je podporený jednoznačnými argumentmi, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vedie aj to, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl.6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

44. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalovaného a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd uvádza:

45. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený v prípade, ak dôjde k vadám konania alebo aj vadám rozhodnutia, v dôsledku ktorých súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

46. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Civilným sporovým poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Musí však ísť o nesprávny procesný postup súdu takej intenzity, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

47. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

48. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na prejednávaný spor.

49. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana sporu, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

50. Žalovaný v odvolaní síce vymedzil odvolacie dôvody (s výnimkou odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.SP), vo vzťahu ku konkrétnym odvolacím námietkam však neuviedol, čím považuje ten-ktorý odvolací dôvod za naplnený. Nesprávnosť napadnutého rozhodnutia vidí žalovaný predovšetkým v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne presvedčivé a javí sa byť nespravodlivé. Žalovaný ďalej namieta, že súd prvej inštancie si zjednodušil rozhodovaciu činnosť ak si pre záver o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy osvojil závery konkurzných súdov. Žalovaný tiež považuje rozhodnutie za nepreskúmateľné, pretože sa súd prvej inštancie v odôvodnení nevysporiadal s podstatnými otázkami, ktoré v spore vzniesol žalovaný. Vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov namieta hodnotenie listinných dôkazov, ktorými preukazoval špecifikáciu a určitosť predmetu zmluvy, namieta hodnotenie výsledkov znaleckého posudku, ktorý má preukazovať hodnotu tovaru a namieta tiež, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie navrhovanými svedeckými výpoveďami. Nesúhlasí tiež s tým, aby bol namiesto povinnosti vydať tovar, zaviazaný na povinnosť vydať peňažnú náhradu za tento tovar.

51. Vo vzťahu k námietke o tom, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepresvedčivé odvolací súd v prvom rade uvádza, že iba samotná skutočnosť, že si súd prvej inštancie osvojil argumentáciu žalobcu a s touto sa stotožnil, nemôže založiť vadu nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti súdneho rozhodnutia. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že sa s argumentáciou žalobcu stotožnil, pretože žalobca vyčerpávajúcim spôsobom reagoval v spore na procesnú obranu žalovaného, nie je to obvyklé, ale v zásade taký postup bez ďalšieho nemožno označiť za postup porušujúci právo na spravodlivý proces pokiaľ je argumentácia správna.

52. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k tomu, že sa súd prvej inštancie stotožnil so závermi konkurzných súdov. Odvolací súd dodáva, že stav, v ktorom sa viac konajúcich súdov zhodne na rovnakom právnom závere, bez ohľadu na to, či ide o otázku predbežnú alebo meritórnu, je stavom žiaducim, posilňujúcim právnu istotu strán sporu aj vo všeobecnosti adresátov práva.

53. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, odvolací súd má za to, že vzhľadom na zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie je tento záver správny. Na doplnenie správnosti odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nezaložil svoj záver iba na tom, že bola spochybnená vierohodnosť listín predložených žalovaným, ale predovšetkým na tom, že nebolo preukázané, že by ktorákoľvek z týchto listín tvorila prílohu ku kúpnej zmluve. Odvolací súd pre potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie dodáva, že ak by príloha ku kúpnej zmluve existovala a tvorila by súčasť kúpnej zmluvy tak, ako to bolo v čl. 1 kúpnej zmluvy dohodnuté, nemalo by pre žalovaného predstavovať problém také znenie kúpnej zmluvy, resp. jej prílohu predložiť a tým záver o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy pre jej neurčitosť vyvrátiť. Žalovaný však namiesto prílohy č. 1, na

ktorú sa kúpna zmluva odvoláva predložil tri rôzne dokumenty, ktoré síce obsahujú špecifikáciu tovaru, nemožno však o nich prijať záver, že sú (azda) všetky tri prílohou k zmluve. Sám žalovaný pritom vo vyjadreniach priznal, že oznámenie o predaji, z ktorého špecifikácia vyplýva, bolo vypracované žalobcom pre účely administratívneho konania, a teda nie pre účely uzavretia kúpnej zmluvy. Rovnako pokiaľ ide o skladové výdajky, z ich samotného označenia vyplýva, že neboli vypracované pre účely kúpnej zmluvy a hoci obsahujú špecifikáciu tovaru, bez ďalšieho sa nedá prijať záver, že takto špecifikovaný tovar je ten, ktorý mal byť predmetom kúpnej zmluvy. Pokiaľ ide o preberací protokol, odvolací súd dodáva, že žalobca túto súkromnú listinu poprel. Keďže sa jedná o súkromnú listinu, obsah a jej pravosť je potrebné v konaní dokazovať, pričom dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto z listiny vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, tzn. žalovaného, ktorý ho neuniesol.

54. Odvolací súd dodáva, že ak predložením týchto listín žalovaný mienil preukázať, že stranám bol predmet kúpnej zmluvy známy, odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka je predpokladom platnosti právneho úkonu jeho určitosť. Predpokladom určitosti právneho úkonu je označenie jeho predmetu takým spôsobom, aby ho bolo možné nezameniteľne rozpoznať od iných predmetov. Nestačí, ak je zmluvným stranám jasné, čo je predmetom právneho úkonu, pokiaľ to objektívne nie je známe iným tretím osobám. V tomto prípade písomný prejav vôle strán je neurčitý do tej miery, že ani výkladom nemožno dospieť k určeniu toho, ktoré a aké náhradné diely BVP boli predmetom záväzku.

55. K námietke žalovaného o tom, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dokazovanie vypočutím svedkov, ktorých výsluchom chcel žalovaný preukázať, že obsah záväzkov z kúpnej zmluvy mal byť stranám známy odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov predstavuje jedno z práv, ale zároveň i povinností strany sporového konania, pričom navrhnutie dôkazu automaticky nezakladá povinnosť súdu takýto dôkaz aj vykonať. Len súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, a to z dôvodu, aby sa tak predišlo vykonávaniu tých dôkazov, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci irelevantné. Vykonávaním všetkých (aj nepodstatných dôkazov) by zároveň dochádzalo aj k mareniu rýchlosti a hospodárnosti konania. V prípade, ak súd nevykoná navrhnuté dôkazy, musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo ich nevykoná. V takomto prípade samotné neakceptovanie vykonania navrhnutých dôkazov samo o sebe nemôže znamenať porušenie práva strany sporu. Zásah do základného práva na súdnu ochranu, či do práva na spravodlivé súdne konanie, by mohol nastať len vtedy, ak by takýto záver súdu o nevykonaní navrhnutého dôkazu bol zjavne nedôvodný, alebo by takémuto záveru chýbala predchádzajúca racionálna úvaha súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by bola strana sporu nevykonaním navrhnutého dôkazu postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana sporu v konaní.

56. Odvolací súd uvádza, že nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovaného nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie stranám sporu. Z uvedeného potom vyplýva, že pokiaľ súd prvej inštancie nevykoná dôkaz navrhnutý žalovaným, čo aj riadne, odôvodnil v bode 46. napadnutého rozsudku s tým, že taký dôkaz by bol s ohľadom na zistený skutkový stav nadbytočný, s čím sa odvolací súd stotožňuje, nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

57. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý.

58. V súvislosti s tým žalovaný namieta, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal s otázkami, ktoré žalovaný v spore nastolil a ktoré žalovaný označil za rozhodujúce. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu,

čo sa nepochybne v prejednávanej veci aj stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, č.k. I. ÚS 361/2010, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008). Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že pre rozhodnutie bolo nevyhnutné ustáliť, či je daný dôvod absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy. Tento záver súd prvej inštancie ustálil na podklade listinných dôkazov, z ktorých zistil jednoznačný skutkový záver o tom, že kúpna zmluva neobsahovala prílohu, ktorá mala špecifikovať predmet prevodu, a na podklade toho prijal právny záver o tom, že je zmluva absolútne neplatná. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odpovedal na tie otázky, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné.

59. Žalovaný v odvolaní namietol tiež spôsob akým súd prvej inštancie hodnotil predložené listinné dôkazy – skladové výdajky, preberací protokol a oznámenie o predaji Ministerstvu hospodárstva SR, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako nevierohodné. Vo vzťahu k tomu odvolací súd predovšetkým zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi strán sporu (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

60. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdu (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. „Voľnosť“ hodnotenia dôkazov však neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia a naopak, konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené.

61. Odvolací súd má za to, že hodnotenie listinných dôkazov tak, ako ich hodnotil súd prvej inštancie je v súlade s uvedenými zásadami. Svoje hodnotiace závery súd prvej inštancie odôvodnil (bod 42. odôvodnenia), jeho závery sú logické a nenaznačujú arbitrárnosť. Odvolací súd znovu pre úplnosť dodáva, že záver o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy nie je založený len na tom, že tieto listinné dôkazy boli vyhodnotené ako nevierohodné, ale na tom, že žiadna z týchto listín nemôže byť považovaná za prílohu kúpnej zmluvy.

62. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie pri stanovení hodnoty bezdôvodného obohatenia vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Lisého, ktorý znalecký posudok bol vypracovaný v trestnom konaní a nie v prebiehajúcom konaní, a ktorý nemožno zároveň považovať za súkromný znalecký posudok, odvolací súd v prvom rade poznajúc obsah spisu uvádza, že v konaní nebol predložený ani navrhovaný iný dôkaz o hodnote tovaru.

63. Podľa článku 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

64. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

65. Podľa § 151 ods. 1 a 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

66. Základnou procesnou povinnosťou sporových strán je povinnosť uviesť skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci a povinnosť označiť a doložiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Žalobca je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránený záujem a žalovaný je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Samotné civilné sporové konanie je konaním dôkazným, čo znamená, že stranu zaťažuje v spore povinnosť tvrdenia a povinnosť navrhnúť na svoje tvrdenia dôkazy preukazujúce jeho pravdivosť. Ak strana sporu v spore nesplní svoju povinnosť tvrdenia alebo povinnosť navrhnúť na svoje tvrdenia dôkazy, alebo ak sa navrhnuté dôkazy nevzťahujú na jeho tvrdenia, dostáva sa do situácie dôkaznej núdze, kedy súd zhodnotí túto procesnú situáciu v jeho neprospech vo výsledku (rozhodnutí vo veci samej), lebo tvrdená okolnosť nebude preukázaná. V sporovom konaní, dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností, leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tvrdí.

67. Odvolací súd vo vzťahu k tomu uvádza, že zistenie hodnoty tovaru predstavovalo v konaní otázku skutkovú, na ustálenie ktorej mohli obe strany predkladať a navrhovať dôkazy. Žalobca v konaní ako listinný dôkaz o hodnote tovaru predložil znalecký posudok vyhotovený v trestnom konaní, ktorý stanovoval všeobecnú hodnotu tovaru. Žalovaný v konaní síce poprel, že by tovar mal mať takú hodnotu, neuviedol však a ani nepreukázal, že by tovar mal mať inú hodnotu. Pokiaľ sa žalovaný odvolával len na to, že kúpnu zmluvou bola stanovená cena tovaru podstatne nižšia než je hodnota vyplývajúca zo znaleckého posudku, odvolací súd vo vzťahu k tomu uvádza, že zmluvné strany si výšku kúpnej ceny dohodli, pričom dohodou určená kúpna cena nemusí predstavovať skutočnú hodnotu tovaru. S ohľadom na okolnosti, ktoré strany viedli k uzatvoreniu kúpnej zmluvy (žalobca bol povinný tovar scudziť, keďže mu zaniklo oprávnenie na jeho držanie o čom žalovaný vedel) a v kontexte Dohody o dlhodobej spolupráci zo dňa 18.09.2018 (v zmysle ktorej si strany mali rozdeliť zisk z následného predaja tovaru), je zrejmé, že v danej veci kúpna cena nezodpovedala hodnote prevádzaného tovaru.

68. Ak teda súd prvej inštancie pri stanovení hodnoty tovaru vychádzal z hodnoty stanovenej v predložennom znaleckom posudku, postupoval správne. Tento záver nemožno spochybníť tvrdením žalovaného o tom, že znalecký posudok nie je súkromným znaleckým posudkom ani posudkom znalca ustanoveného súdom v konaní. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie tento dôkaz hodnotil ako listinný dôkaz, pričom nevzhladol žiadnu prekážku toho, aby naň ako na listinný dôkaz prihliadal. Odvolací súd sa s takým postupom súdu prvej inštancie stotožňuje.

69. Žalovaný tiež namieta, že by bolo dôvodné namiesto tovaru vydať peňažnú náhradu hodnoty tovaru. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že vydanie tovaru v tomto prípade už objektívne nie je možné, čo súd prvej inštancie odôvodnil v bode 44. odôvodnenia. Odvolací súd sa s odôvodnením súdu prvej inštancie stotožňuje a naň odkazuje. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že Občiansky zákonník v § 458 ods. 1 určuje spôsob, ako aj rozsah povinnosti toho, kto neoprávnene získal majetkový prospech, a to tak, že musí vydať všetko, čo bolo neoprávnene získané. To znamená, že má dôjsť k navráteniu do predošlého stavu, t. j. že sa má vrátiť, čo bolo prijaté, odcudzené alebo inak nadobudnuté. Ak takáto reštitúcia nie je dobre možná, treba poskytnúť peňažnú náhradu, ktorá znamená ekonomickú protihodnotu toho, čo nemožno vrátiť in natura. Ak teda žalovaný v zmysle právnej úpravy zákona č. 392/2011 Z. z. o obchodovaní s výrobkami obranného priemyslu a o zmene a doplnení niektorých zákonov objektívne nemôže tovar vydať žalobcovi (ktorý pre držbu takého tovaru toho času už nemá oprávnenie), a žalobca v zmysle právnej úpravy objektívne nemôže taký tovar od žalovaného prijať, reštitúcia in natura nie je možná a je preto dôvodné namiesto tovaru vydať jeho peňažnú náhradu.

70. Vo vzťahu k námietke žalovaného o tom, že konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi odvolací súd uvádza, že absolútna neplatnosť právneho úkonu je zákonným následkom neurčitosti právneho úkonu a pôsobí priamo (automaticky) zo zákona (ex lege), a to od počiatku (ex tunc) a bez ohľadu, či sa tejto neplatnosti niekto dovoľá. Na vyvolanie účinkov absolútnej neplatnosti právneho úkonu nie je potrebné rozhodnutie súdu. Keďže absolútna neplatnosť vzniká zo zákona, a nie správaním účastníka, nemôže byť odvrátená ani s poukazom na dobré mravy (§ 3 ods. 1 OZ). Súd prihliada na absolútnu neplatnosť z úradnej povinnosti v prípade, ak skutočnosti, ktoré sú spojené s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu, vyjdú v konaní najavo. Ani táto námietka preto nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

71. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a vo veci rozhodol správne, ak zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 695.564,75 Eur spolu s príslušenstvom, ktorá predstavuje hodnotu tovaru, ktorým sa žalovaný na úkor žalobcu obohatil po odpočítaní vzájomného záväzku žalobcu na vydanie kúpnej ceny tovaru a ďalších vykonaných zápočtov.

72. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd výrokom III. tohto rozsudku podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v preskúmvanej časti po zohľadnení výrokov I. a II. tohto rozsudku reagujúcimi na späťvzatie žaloby zo strany žalobcu. Taktiež potvrdil výrok II. napadnutého rozsudku o trovách konania na súde prvej inštancie ako vecne správny.

73. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalovaný. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

74. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP) Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).